
Euzü Billahi mineş şeytanir racim
Bismillahir Rahmanir Rahiym.

1) Elem neşrah leke sadrak
2) Ve vada'na anke vizrak,
3) Elleziy enkada zahrak,
4) Ve rafe'na leke zikrak,
5) Fe inne meal usri yüsra,
6) İnne meal usri yüsra,
7) Fe iza ferağte fensab,
8) Ve ila rabbike ferğab.
Sadakallahul aziym.

Mealen:

1) Senin için sadrını inşirah etmedik mi?
2) Böylece yükünü senden almadık mı?
3) Ki o senin zahrını çatırdatmıştı!
4) Ve senin için zikrini yükseltmedik mi?
5) Bundan ötürü o zorlukla beraber bir kolaylık vardır.
6) Muhakkak ki, bu zorlukla beraber bir kolaylık vardır.
7) Boş kaldın mı hemen başka işe koyul,
8) Ve Rabbine rağbet et.
Sadakallahul aziym.
Sübhane rabbike rabbil ızzeti amma yasifun,
Ve Selamün alel mürseliyn,
Velhamdülillahi rabbil alemiyn.
Âmin

Surenin detayına ileride bakmaya çalışacağız. İnceleyen âlimlerin çoğunluğuna göre sure Mekke'de VedDuha Suresi'nden sonra onikinci sırada nazil olmuştur ve sekiz ayettir.

İlerideki açıklamaları kolay ilişkilendirebilmek ve bizler için önemli olacak manaları hızlı ve anlaşılabilir çıkarabilmek için bazı tarifleri söylemeye çalışayım. Onları anlamaya, kelimeleri yakalamaya gayret ediniz lütfen.

Vahidül Ehadüs Samed olan Allah Nefs-i Vahide'den; yani Vahidiyet'in kendini hissetmesinden dileğini suretlendirirken, kendini hissetmesinden dileğini suretlendirdikten sonra, onun kendisini bilmesini dilemiş ve **"Kün"** demiştir. Bir iki cümleyle tekrar etmeye çalışayım, çünkü tanımlar peş peşe gelince onları anlamak, hepsini bir arada tutmak zorlaşabilir. Daha önce *Tanrı İlmi* konuları içerisinde **Vahidül Ehadüs Samed** özelliğini detaylıca paylaşmıştık. **Nefs-i Vahide**'yi de görmüştük. Ve bunları ayrıca ayetlerden de incelemiştik. *Vahidül*

Ehadüs Samed, özellikle Vahidiyet'in kavramamız gereken önemli bir özelliği! İleride, bir müfredat takip etmeden, yalnızca bazı yerleri tekrar ele almak için bunları yine konuşuruz. Şimdi hepsini yeniden tanımlayacak olursak, konuyla ilgili esas tanımlara zamanımız az kalır. Bu nedenle, size yabancı gibi gelen bazı kelimeler olursa, lütfen onlara tanrı ilmi kitabımızdan, notlarımızdan bakınız.

Vahidül Ehadüs Samed olan Allah **Nefs-i Vahide**'den: *Nefs-i Vahide*; Vahidiyetin kendini hissetmesi demektir. Kendini hisseden, Vahidiyet'te kendini hisseden! "Nefs"i incelerken, onun kendinizi hissetmenizle ilişkisini kurmuş ve tanımlamıştık. Hatta "Kendini Hissetme Duygusu" şimdi tanımlarda çok geçeceği için, yeni duyan arkadaşlarımızın Kendini Hissetme Duygusu'nu kolay yakalayabilmesi bağlamında ona şöyle de bakabiliriz. "**Kendini Hissetme Duygusu**"nun açılımlarından, ortaya çıkış hallerinden birisiyle yaklaştığınız zaman, siz sizde bulunan "Kendini Hissetme Duygusu"na **CAN** da dersiniz. "CAN" dediğimiz veya "bir insanın canı" dediğimiz zaman kastettiğimiz şey ondaki "Kendini Hissetme Duygusu"nun bir halidir. Aslında "canım sıkılıyor" dediğinizde biraz sonra göreceğimiz konulara çok uygun bir tanım yapmış olursunuz. "Canım sıkılıyor" dediğiniz zaman Kendini Hissetme Duygusu'yla ilgili çok önemli bir bilgiyi itiraf etmiş olursunuz aslında,

İşte; Nefs-i Vahide'den, yani Vahidiyet'in kendini hissetmesinden Allah dilediğini suretlendirdikten sonra, o surete **"kendini bil"** demiştir, o suretin kendisini bilmesini istemiştir ve böylece çokluk âlemi başlamıştır. O suretin kendisini bilmesi için, bu dileği için "Kün" demiştir. "Kün"den sonra hemen "feyekûn" olur; **"OL" der "ve olur".** Dolayısıyla Allah "kendini bil" için "Kün" deyince hemen "feyekün" sonucu Allah'ın o kuldaki dileğinin şartları kaydının altında kul, kendisindeki "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu" ile kendisini bilmiş ve bu halini de "BEN" diyerek kendi kaydı dışına takdim etmiştir. Allah'ın dileği suretlendiğinde, Allah o surete "kendini bil" dediğinde o surette o kulda ne dilemişse, o **suret** o **kul**; o dileğin şartları altında, kendisindeki "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu" ile kendisini bilmiş ve bu hali de "BEN" diyerek kendi dışına, kendi kaydı dışına takdim etmiştir.

Kul'un "BEN" derken kendisindeki kastının alanı o kulun **SADR'**ını oluşturur. Bakın sadrı tarif ediyoruz! **Göğüs** diye anlamlandırılan **SADR** aslında şöyle: Kul "BEN" derken kendisinde bir şeyi kast ediyor ya, işte kendisindeki bu kastının alanı sadr! Kast ettiği şeyin alanı o kulun sadrını oluşturuyor. Yani "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"yla "BEN" dediğinde o kaydın oluşturduğu alan. O kayıt yüzünden kulda oluşan kastın, kast ettiği şeyin, yani "BEN" derken sunduğu, takdim ettiği, kast ettiği şeyin alanı o kulun sadrını oluşturur. Bu alanla ilgili hissiyat dalgalanmalarını ise, bu "BEN" derken kast ettiği alanda meydana gelen hissiyat dalgalanmalarını ise, esas itibariyla göğsünde ve sırtında gözleyebildiği, toplayabildiği ve bulabildiği için bu alanın genel ismi **"SADR"**dır**.** Aslında bakın biz alanın tümünden bahs ediyoruz ve *tüm alana sadr denir* diyoruz. Kişi "BEN" dediğinde, "BEN" derken kast ettiği kaydını kapsayan alan onun "sadr"ıdır. Bu alana "sadr" denmesinin, "göğüs" denmesinin sebebi nedir? Neden bu geniş alana, alanın tümüne, tam alana **sadr, göğüs** ismi verilmiş? Çünkü bu alanın hissiyat dalgalanmalarını kul göğsünde ve sırtında hisseder de onun için! Bu alanın tamamına ait hissi burada yakaladığı için, göğsünde ve sırtında hissettiği için alanın tamamına da **sadr** denmiştir! Bu yüzdendir ki, ayetlerde geçen "sadr" bazen doğrudan "göğüs kafesi"ni ifade ederken, bazen "alanın tamamı"nı ifade eder. "Sadr" o alana seslenme, işaret etme sadedinde söylenmiş bir isimdir. Sizin o alanda meydana gelen hissiyat dalgalanmalarını, o alana ait duyguları hissettiğiniz yer göğsünüz ve sırtınız olduğu için, orası merkezli bir hissiyat olduğu için bu isim konulurken alanın tamamına "**SADR**" denilmiştir.

Ancak; **SADR** genel çerçevenin adıdır ve içerisinde **"KALB"**ı barındırır. Kalb! Kalb'ı barındırır. Sadr genel alandır, genel çerçevedir, fakat o sadrın içinde "kalb" vardır. **KALB** ise, işlevlerinden birisine atfen **"FUAD"** olarak da adlandırılabilirse de, aslında KALB "FUAD"ı barındırır. İşlevleri yüzünden "kalb" yerine "fuad" ismi de kullanılıyorsa da veya "fuad" yerine "kalb" manası çıkarılıyor ise de, aslında "**FUAD**" kalbin bir işlevidir! Öyle bir işlevidir ki; kalbin tamamını kaplar, kalbin tamamını kaplayan bir işlevdir. Bu yüzden, kalb de fuadı barındırır. Geniş alan SADR, sadrda KALB, kalbde de FUAD!

Kalb ve **fuad**'ın manasını yakalayabilmek için, tam oturmasa da, şöyle bir örnek verelim. "**Kalb**"le "**fuad**"ı şu şekilde de düşünebilirsiniz: İngilizce'de bir "**house**" vardır, bir de "**home**" vardır ya! "**Ev**", ama bazen eve "**yuva**" da dersiniz. İşte "ev" derken kalbi düşünüyorsanız, "yuva" derken de onun bir işlevini düşünüyorsunuz. Oradaki bir işlev yüzünden "yuva" diyorsunuz ya, işte "fuad" onun gibi bir şeydir.

Kalbin özünün esasının öyle bir **özü** vardır ki, onun adı da **"LÜB"**dür. Böylece söylediklerimizi en dıştan itibaren sıralayacak olursak; SADR; içinde KALB, kalbde FUAD, fuadda da LÜB. İşte sadr, kalb, fuad ve lüb isimleriyle adlandırdığımız bir "organize mekanizma" söz konusudur. Bunlar aslında farklı şeyler değillerdir, organize çalıştıkları bir mekanizma vardır. Bu mekanizmanın, bu organizasyonun fonksiyonel isimleridir; SADR, KALB, FUAD ve LÜB. Bunları "adım adım tanıma" yolunda ilerlerken, birer cümleyle tanımlamaya, bu tanımları genel çerçeveye yerleştirmeye çalışalım.

SADR; Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun **"kaydı"**nın his alanıdır. His alanı! Eğer kişi, esas "Kendini Hissetme Duygusu"nu, sonra da suretlerde bulunan "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nu fark edemezse birçok şeyi tanımlayamaz. Birçok şey ona farklı, kopuk ve zor anlamlandırılan şeyler olarak gelir. Hâlbuki herşey kökenini "**Kendini Hissetme**

Duygusu"ndan alır. Suretlerde de "**Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu**"ndan alır. Şimdi sadrı tekrar edelim. Kul'da bulunan "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nun, yani "**nefs**" dediğimiz bu kaydın his alanı tamamı SADR'dır.

KALB: Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu'nun **"kaydı"**nı oluşturan kalıb (kalb)dır. İleride açacağız bunu, ama şimdilik bu cümleyi tam yakalayalım! "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nun kaydını oluşturan "kalb"dır; kalıpdır; kalıbıdır! Kul'da "Kendini Hissetme Duygusu" var. Kul'u kul yapan, kulu cüz yapan onun kaydıdır. O kaydın özelliğine göre de kullarda farklılıklar vardır. İşte o kaydın his alanı, o kaydın hissinin kapladığı alan "sadr", o kaydı oluşturan kalb (yani *kalıp*) ise "kalb" dediğimizdir. Kaydın kalbı; kaydın kalıbı! Para basılacağı zaman "kalb" yok mudur? Kalpazanlar ne yaparlar? Parayı kalb ederler. Değil mi; o paranın bir kalbı vardır, o da onu kalb eder, bu yüzden ona "kalpazan" denir. Bu normalde de böyledir, ama "kalpazan" kelimesi genellikle bu işi kötü niyetle yapanlar için suçlar gibi kullanılır hale gelmiştir. Şimdi bu "para"yı sizin "**kaydınız**" olarak düşünürseniz, işte bu kaydınızı oluşturan bir **kalıp** var, "**kalb**" var. İşte o kalb! O KALB! Basamak basamak ilerlediğimiz için, detaylarına ileride bakacağız.

FUAD: Fuad'ı da tarif edelim. Bakın bizim öznemiz yine Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu. Çünkü kuldaki en önemli işlevsel özellik [kula "zat"lık kazandıran, kul çerçevesinde Biiznillah "zat"lık kazandıran veya kul çerçevesinde kula Biiznillah "ind" kazandıran özellik] budur; Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu! "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nun, bu halin; yeteneğini, fuad'la ilgili yeteneğini **kendi kaydı**ndan alan ve "analiz ve sentez"den sorumlu olan bir **"Kalbî Görüş"** işlevidir! Tekrar edeceğim, yakalamaya gayret ederseniz anlatım kolaylaşır. **FUAD;** "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nun yeteneğini kaydından alan; bu işle ilgili yeteneğini kendi kaydından alan, "**analiz ve sentez"**den sorumlu**;** analiz ve sentez yapan, bir **"Kalbî Görüş"** işlevidir**;** kalble ilgili bir görme, görüş işlevidir. İşte bu işlev Hakk yolda çalışabilirse, bu görüş "**Basiret**"e yol açar, "Basiret" dediğimiz olay ortaya çıkar. Bunların detaylarına bakacağız, detaylı göreceğiz; ayetlerle göreceğiz.

LÜB: Kul'un "Muhtar" olmadığını ve "Muhtar olarak varım" zannından doğabilen her türlü şirk halini AKLIN bulabilmesine imkân sağlayan bir nurdur; İhlâs Suresi hakikatli bir **NUR'**dur**.** "LÜB" çok önemli bir nurdur, ama "ahiretî bir nur"dur. Dünyayla ilgili olanlara "**hayatî**" denir ya, bir şey çok önemliyse "bu iş çok hayati" denir ya, işte onun gibi "LÜB" de çok ahiretî! O kadar "**ahiretî**" ki, kişinin sonsuza dek olan yaşantısını etkileyecek bir nurdur. Ne yapar? Bu nur kalbte faaliyet gösterebilirse akla bir imkân sağlar, aklın bir şeyi yakalayabilmesini görebilmesini sağlar. Öyleyse **LÜB**; kul'un "Muhtar" olmadığını ve "Muhtar zannı"ndan doğabilen her türlü şirk halini AKLIN bulabilmesine imkân sağlayan bir NURdur. Demek ki kul; varlığını Allah'a eş koşmaktan ancak "LÜB" desteğiyle kurtarabilir! Bu mekanizmaya; **SADR, KALB, FUAD VE LÜB Organize Mekanizması'**na eğer Allah lütfetmişse "LÜB" bir ikramdır. "LÜB" tamamen bir ikramdır. Var olan yapıya, var olan kul yapısına "LÜB" bir ikramdır.

Ama bu organizasyonda **hükümdar** "LÜB" değildir. Mekanizmanın hükümdarı "KALB"dir. Kalbin, kalb'ın kulun vücudundaki merkezi "vücudun kalbi"dir. Bu bahsettiğimiz kalbın, kalıbın kulun vücudundaki merkezi "vücudun kalbi"dir. Bu yüzden oranın ismi "kalb"dir. "Kalb"ın merkezi olduğu için "kalb" demişiz biz ona. Kalb, kalp yani "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nun kaydını oluşturan kalıp, kalb; **vücudun kalbi** ve **kan kimyası**yla bütün sadra ulaşır. "Sadr" kaydın his alanıydı ya, işte kalıp yani kalb o sadrın tamamına kalp ve kan kimyasıyla ulaşır. Sadr, Kalb, Fuad ve Lüb Organizasyonu'nun işlevlerini ise, yani onun hizmetini gören ise; KALB'ın yönü doğrultusunda vücudun baş kısmındaki **BEYİN** ve vücuttaki diğer "**Nöron Sistemleri**" fiillendirir. Burası da çok önemli! Aksi halde, insanlar her işi beyne bağlarlar! **BEYİN**; yalnızca bu organizasyonun hizmetçisidir! Evet, **SADR, KALB, FUAD ve LÜB Organizasyonu'**nun işlevlerini ise kalbın yönü doğrultusunda vücudun baş kısmındaki BEYNİ ve vücuttaki diğer "nöron sistemleri" fiillendirir**.** Şimdi organizasyona bu hizmeti gören BEYİN de eklenmiş oldu.

KALB'in **rabbine yönelmesi** engellenirse… Biliyorsunuz iki yol var, "Sen Tanrı mısın" kitabından, "tanrı ilmi" müfredatından hatırlayacaksınız. Bu **iki ana yol** yüzünden de esas "iki nefs hali" var; birisi nefs-i emmare, diğeri nefs-i levvame. Ana, esas çatı bunlar; nefs-i emmare ve nefs-i levvame. Dolayısıyla kalb direksiyonu bu ikisinden birine büker. Kalb direksiyonu nereye bükmüşse beyin o doğrultuda fiil yapar. Bu yüzden ayetlerde, inananlar *Rabbine yönelmesi için* uyarılır. Kalbin *Rabbine yönelmesi* engellenirse (ki; "nasıl engellenir?" onlar ilerideki konularımız olacak) nefsin şerrinin, yani "Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu"nun "asi" davranışı, onun asi olan haddi aşan hali, yani **esfele safiliyn** yapısı ki onların hepsine "nefsin şerri" diyoruz, işte bu "nefsin şerri" hükümdarlığı ele geçirir. Eğer konu ve anlatımlarda "**nefs" ve "nefsin şerri" davranışları** ayrılmazsa, okuyanlar ve anlamaya çalışanlar nefsi tanıyamazlar, nefse kızmaya başlarlar. Ama kızmaları gereken "nefs" değildir, "nefsin şerri"dir! Uymamaları gereken "nefsin şerri"dir. İşte o şerden nefsi temizleyip kurtarmak gerekir. Nefs kızacağınız değil, kurtaracağınız bir şey! Onu o kirle, o şerle bırakırsanız ve onu da nefsin esası zannederseniz nefse zulmetmiş olursunuz. **Nefsinize zulmetmeyin** demek, "onu şerrinden arındırın, onu şerre, asiye, isyancıya, haddi aşana bırakmayın" demektir. Eğer KALB'in "Rabbine yönelmesi" engellenirse, *nefsin şerri* bu organizasyonda *vehmin zulmeti* lehine hükümdarlığı ele geçirir. Kalb rabbine yönelemezse, engellenirse o zaman SADR, KALB, FUAD ve

“fonksiyon göstermeyen LÜB” Organizasyonu’nun yönetimi nefsin şerrinin eline geçer. Nefsin şerri bu yönetimi vehmin zulmeti lehine yapar, yani “vehmin zulmeti kurallarıyla” yapar. Nefsin şerrinin kuralları, yani elindeki hayat yönetmeliği “vehmin zulmeti”dir. Dolayısıyla o zaman “nefsin şerri”, bu organizasyonu vehmin zulmeti lehine yönetir. Böylece **beyni, diğer nöronları ve kan kimyasını da ele geçirmiş** olur. Bu organizasyondaki yönetim onun eline geçince KALB Hakk’a yönelik davranamaz. Bu durumda KALB’in kukla duruşu ve “**nefsin şerrinin yönetimi**” söz konusudur. Nefsin şerri; kalb yani vücudun kalbi ve kan kimyası sayesinde sadra hâkim olur. **Kan kimyasını ele geçirmesi**yle ilgili olarak ilerideki konularımızdan birinin bir cümlesini şimdi buraya monte edelim.

Bir hadiste şeytan kendisine verilen yetkileri sıralamaktadır. Bunlardan birisi insanın kanına girebilmesidir. Diyor ki şeytan; bana **insanın kanına girebilme yetkisi** verildi. İnsanın kanına nasıl girdiğini bakın görüyorsunuz; kan kimyasını ele geçirmekle o kişinin “kanına girmiş” oluyor! Hatta aramızda buna benzer cümleler de kullanırız. Bir arkadaşınız sizin arzunuzun dışında bir fikir ileri sürmüştür, bir iş yapmıştır. Ama siz o fikrin veya o işin esas sahibini bilirseniz, ona dersiniz ki; o mu senin kanına girdi? Bunu söylerken, onun gelip de arkadaşının damarlarına girdiğini mi düşünürsünüz? Değil! “Kimyanı, kan kimyanı o mu bozdu?” demek istersiniz. İşte nefsin şerri de kan kimyasını böyle ele geçirir. Aslında kul, kendini bu son tanımladığımız esfele safiliyn hale üzere bulmuştur. Zaten **dünyalı olmak** demek, bu sadr organizasyonunu nefsin şerrinin vehmin zulmeti yönünde yönetiyor olması demektir, kalbi ve kan kimyasını da ele geçirmiş olması demektir. Kul kendisini bu hal üzere bulur ve işte bu haldir ki “**esfele safiliyn**” yapıdır. Dedik ya, sadr “BEN” derkenki kastınızın alanıdır. Böylece sadrın kast ettiği “A” Takdim Formu “BEN” olur, yani sadr “A” Takdim Formu “BEN”in alanı olur. Sadr; haddi aşan, “Asi BEN” yapısının alanı olur. Hatırlayacaksınız asinin baş harfi olduğundan bu takdimin adı “A” idi.

Nefsin şerrinin vehmin zulmeti lehine olan bu sadr hâkimiyetinden kul ancak “LÜB” ikramıyla kurtulabilir. Kendisini içinde bulduğu halin imkânlarıyla kendisini kurtaramaz! Kendisini içinde bulduğu halin imkânlarında onu oradan kurtaracak bir şey yok! Dolayısıyla “ancak “LÜB” ikramıyla” kurtulabilir.

“LÜB” nuru kalbı sarıp tesirine alınca fuad Hakk’a uygun analiz ve sentezler yaparak kalbi hükümdarlığa kavuşturacak bilgi ve görmeyi gerçekleştirir. Daha önce de *fuad* çalışıyordu, *fuad* yalnız *“LÜB”*de çalışır değil! Ama *fuad* analiz ve sentezden vehmin zulmeti doğrultusunda sonuçlar çıkarıyordu. *Fuad*ın Hakk yolda sonuç çıkarabilmesi için ona *“LÜB”* desteği lazım, ancak *“LÜB”* desteğiyle bunu ayırd edebilir. Böylece yeni oluşturulan “bilgi ve görme”yi gerçekleştirir. Böylelikle bu organizasyonun hükümdarlığını “kalb” tekrar ele geçirmiş olur. Sonuçta, kalb beyni Hakk yolda, yani “Rabbine yönelmiş olarak” yönetmeye başlar.

Dedik ki, BEYİN KALB’in hizmetçisi! Evet, beyin “kalb”ın hizmetçisi, bu organizasyonun hizmetçisi. Eğer organizasyon nefsin şerrinin yönetimindeyse, beyin o doğrultuda fiiller ortaya koyar. Ama “LÜB” desteğiyle, “LÜB” nuruyla kalb ve fuad Hakk yolda analiz ve sentez yaparsa, o zaman buradan çıkan bilgilere göre davranacak olan BEYİN de Rabbine yönelmiş olarak çalışmaya başlar.

“LÜB” Nuru ile fuad’da açılan hakikatle ilgili gerçekleri, hakikatî gerçekleri görme ise **“Basiret”** olarak adlandırılır. Hac Suresi 46. Ayeti okuyayım: “**Arzda hiç gezip seyretmediler mi ki, onlarla akledecekleri kalbleri ve işittiğini anlayacak kulakları olsun. Çünkü gözler âmâ olmaz, sadrların içindeki kalbler âmâ olur”**. Kur’anda “âmâ” derken, “göremiyor” derken kast ettiği şeyi de şimdi bu ayetle öğrenmiş oluyoruz; **gözler âmâ olmaz, sadrdaki kalb âmâ olur**. Nasıl âmâ olur? Esası göremez, esastan perdelenir, ona “**âmâ**” deriz! “Nefsin şerri” sadr organizasyonunu yönetince kalb âmâdır, ama “LÜB” ikramıyla, “LÜB” Nuru’nun desteğiyle **fuad** “analiz sentez” yapıp buna uygun fikirler çıkardığı zaman “bu fikirlere uygun görme”nin başlaması sonucu artık kalb görmeye başlamıştır.

“Kafa Gözü”yle hologramı görürsünüz, **“Kalb Gözü”**yle de hologramın hakikatini görürsünüz. Görmenin farkı bu; “kafa gözü”yle hologramı görebilirsiniz. Hologramın hakikatini ise ancak “kalb gözüyle” görebilirsiniz. **Kafa Gözü**yle gördüğünüz kadar düşünebilirken, **Kalb Gözü**yle düşünebildiğiniz kadar görürsünüz. İşte iki “görme”nin farkları!

Bir hadis okuyacağım. Ancak hadisin kolay anlaşılabilmesi için açıklamasını önce yapayım izin verirseniz. Şimdi söyleyeceğimiz şey “LÜB”ün önemli bir özelliği, hatta tek özelliği: **“LÜB” NURU** ile desteklenen **FUAD** “analiz ve sentez”lerinde özellikle İhlâs Suresi’nin gerçeğinden sapmaz! Aklın İhlâs Suresi’ni kavrayabilmesi ve onun gerçeğinden sapmaması aklın LÜBden aldığı nurla başarabileceği bir şeydir. Tekrar edeyim; LÜB nuru ile desteklenen fuad, “analiz ve sentez”lerinde özellikle İhlâs Suresi’nin gerçeğinden sapmaz ve “Allah Vahidül Ehadüs Samed’dir” müşahedesi ve bilgisini kalbe gönderir. Fuadın analizini yapıp tamamlaması yetmez. **Fuad** Hakk yolda kendine sunulan verilerle (yani Kayıtlı Kendini Hissetme Duygusu’nun kaydındaki verilerle) bu kaydının gereği olarak, kaydının ona sağladığı imkânlarla dış çevredeki bilgilerden yararlanır, Sünnetullah’tan yararlanır. Onlardan yararlanma özelliği de kendi kaydındandır; kendisindeki kayıt onlardan yararlanma imkânı sağlar. Bu yüzden okumuş olduğum Hac Suresi 46. Ayette işte onun için diyor ki; a**rzda hiç gezip seyretmediler mi ki?** Demek ki gezip dolaşma ayetlerle öneriliyor ama Hakk’ı anlayabilmek için gezmek ve dolaşmak için! Evet, “**arzda hiç gezip**

seyretmediler mi ki, onlarla akledecekleri kalbleri ve işittiklerini anlayacakları kulakları olsun. Çünkü gözler âmâ olmaz, sadrların içindeki kalbler âmâ olur" diye okumuştuk.

Böylece, fuad analiz ve sentezden elde ettiği müşahedeyi ve bilgiyi kalbe gönderir. Bilgi kalbe tesbitlendikten sonra kullanılabilir olur. Bilgi kalbte (kalıpta) tesbitlendikten sonra, beyin o tesbitin emrini alınca ona uygun işler yapar. Tek başına *fuad*ın analiz ve sentezinin sonucu fiile, yani beyinde bir emre dönüşmeye yetmez, o fikrin **kalble de tasdik**lenmesi lazım! Yani kişinin (kulun) *fuad*ın bulduğu sonuca kalbiyle tasdik vermesi lazım. Kalbiyle tasdik verdikten sonradır ki beyin ona yönelik işlevlere hazır olur, ona yönelik fiiller ortaya koyar. Mesela bazı ameller duyarsınız ve *fuad* sizin için hızlıca bir analiz sentez yapar. Ancak siz o amele kalben tasdik verirseniz beyin sizi o amele hazırlar ve böylece o iş size kolaylaşır; inşaallah. Ama kalben tasdik vermeniz demek, o bilginin kalbe girmesi ve tesbitlenmesi demektir.

Bakara Suresi 225. Ayeti okuyorum: "**Allah bilmeyerek yaptığınız yeminlerden dolayı sizi sorumlu tutmaz. Fakat kalbleriniz kazandıklarıyla sorumludur.** Kalblerinizi kazandıklarıyla sorumlu tutar. **Allah Ğafurun Haliym'dir**." İki tane de hadis okuyayım kolay anlaşılacak inşaallah. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"Allah nefslerinin konuştuklarından ümmetimi sorumlu tutmayacaktır."** Bu ayeti ve bu hadisi birlikte düşündüğümüz zaman; sadr mekanizmasında üretilen ama kalbe girmemiş bilgilerin, kuruntuların hadiste "**nefsin konuşması**" olarak adlandırıldığı görülür. Kalbe girip, tasdiklenip beyinde de ona uygun ameller üretilmeyeceği için Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"Allah nefslerinin konuştuklarından ümmetimi sorumlu tutmaz"**. Yani sadra herhangi bir bilgi girdiğinde o bilgi fuada ulaşsa bile, fuad onunla ilgili herhangi bir analiz sentez yapmış olsa bile oradaki o bilgiden kulu sorumlu tutmaz. Neden? Kalb ona sahip çıkmadı! Fuad onunla ilgilendi analiz ve sentez yaptı, ama o sonuç kalbe girmediyse yine kul ondan sorumlu olmaz. Bu ayet ve hadisten anladığımız; sorumluluk için kalbin ("kalb"ın, kalıbın) o bilgiyi kabullenmesi gerekiyor. O bilgi kalıpta yer alacak ki, o kalıba uygun suret çıksın. Diyelim ki, kalpazanlar para basacaklar, oturup konuşmuşlar ama basmamışlarsa bir sorumlulukları olmaz. Dedikodu yapmışlar. Ama konuştuklarını kalıba tesbitlemişler ve ona uygun da bir suret çıkarmışlarsa sorumlu olurlar. Kalb (kalb) işte böyle bir şey. Bir şeyin sizde suret bulması için onun kalbı hazırlanmalı. Hazırlanacak olan o kalba bilgi *fuad*dan gelir. Kalb onu tesbitlerse beyin ona uygun suretleri sizden fiil olarak çıkarır ve sorumluluk başlar.

Eğer fuad Hakk'a yönelik, Rabbine yönelmiş analiz ve sentezler yapar, kalb de onları tesbitler ve sadr organizasyonunun hükümdarlığını ele geçirirse kalb **"NANKÖRÜN ESİRİ OLMA HASTALIĞI"**ndan kurtulur. Nefsin şerri nankördür. Kime? Yaradanına nankördür. Nankör olduğu için "asi" ve nankör olduğu için "haddi aşan" ya! İşte o nankörün nankörlük davranışlarıyla kalbi esir alması ve böylece onu Yaradanına karşı hasta pozisyona sokması **kalbin marazlı, kasvetli ve hastalıklı olması** demektir. İşte böylece**,** Rabbine yönelmiş bir kalb "**NANKÖRÜN ESİRİ OLMA HASTALIĞI**"ndan da kurtulur.

Bir hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki **"yararsız bilgiden sana sığınırım Allahım"**. Yararsız bilgiden korkuyor ve korkmamızı istiyor! Niye? Bunun günümüzde anlaşılması çok kolay; o yararsız bilgi "virus" tesiri yapabilir ve sizin fuad mekanizmanızı sarsabilir. Ama bilginin hangisi yararlı hangisi yararsız bilemezsiniz! Kim bilir? Sahibi! Sahibi bilir. Bu yüzden sahibine diyorsunuz ki "**Allahım yararsız bilgiden sana sığınırım,** beni koruyuver".

Bir başka hadisinde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; "**bilgi iki türlüdür. Biri dile bağlı bilgi, diğeri kalbe bağlı bilgi.**" Kalbe bağlı bilgi; esir olmamış, kukla olmayan kalbin bilgisi. Eğer o kalb nankörün esiri olmuş da kukla gibi duruyorsa, onun yerine nefsin şerri vehmin zulmeti yönünde sadra hâkimse ve fuad bu doğrultuda analiz sentez yapıp bilgi üretiyorsa aslında kalb onu almıyor, almış gibi gözüküyor. Esir ya! Almıyor, böylece o bilgi o kulun dilinde kalan bir bilgi oluyor. Kalbin hakikate ait bilgi tesbit ettiği yere *nefsin şerri* tesir edemez.

Tövbe Suresi 124. Ayet: "**Bir sure inzal edildiğinde onlardan kimi "bu hanginizin imanını artırdı" der. İman etmiş olanlara gelince; onların imanı artmıştır, onlar müjdeleşip seviniyorlar.**"

Tövbe 125. Ayet bunun devamı; "**kalblerinde hastalık olanlara gelince; inzal ettiklerimiz onların pisliğine pislik katıp artırmış ve onlar kâfir oldukları halde ölmüşlerdir**". Burada dikkatimizi çekecek önemli bir şey bu ayetin **kalb hastalığı**ndan bahsetmesi! Kalbin hasta olabileceğini bize öğreten bir ayet, kalbi hasta olanların Allah'ın hükümlerine karşı "alaylı" davrandıklarını bize gösteren bir ayet!

Tövbe Suresi 28. Ayeti de hatırlayacaksınız; "**ey iman edenler, müşrikler ancak bir necestir, bir pisliktir**". Müşriklik ve şirk Kur'an ayetlerince "kir ve pislik" kabul edildiği için, Tövbe Suresi 125. Ayette "**kalblerinde hastalık olanlara gelince; inzal ettiklerimiz onların pisliğine pislik katıp artırmış ve onlar kâfir oldukları halde ölmüşlerdir**" diyor.

Maide Suresi 52. Ayet: **"Kalblerinde hastalık olanların, "dairenin bize isabet etmesinden korkuyoruz" diyerek** [bunlar Efendimiz zamanında savaşa çağırılan kişilerin cümleleri, ayetin üst ve alt tarafına bakılırsa kolayca anlaşılır. "**Dairenin**" derken kast ettikleri; kalblerinde hastalık olanlar "dairenin, yani zafer yerine mağlubiyetin, refah yerine sıkıntı ve darlığın bize isabet etmesinden korkuyoruz" diyerek] **onların;** yani o zamanki karşı tarafın, **yahudi ve nasaranın arasına süratle daldıklarını görürsün. Umulur ki Alla**h **feth olarak gelir veya indirilen bir**

emr getirir de enfüslerinde sıraladıkları üzerine nadim olurlar”. Maide Suresi 52’den de kalbin hastalanabileceğini, eğer rabbine yönelmemişse ayetlerde “**hasta kalb**” kabul edildiğini görüyoruz.

Hac Suresi 53. Ayet: **Allah böyle yapar ki, kalblerinde hastalık bulunan ve kalbleri kasvetli olan kimseler için şeytanın kattığı şeyi bir fitne kılsın diye! Muhakkak ki zalimler uzak bir şikak içindedirler.**” Bir üst ayette bir olaydan bahsediliyor. Rasül ve nebilerin istisnasız hepsinde, geldiklerinde Hakk yolda açıklamalar yaptıklarında, bir temennide bulunduklarında, bir ideallerini dile getirdiklerinde şeytan mutlaka beşeri yaklaşımlar katar! Allah’ın emriyle! Bu yüzden Hac Suresi 53 açıklıyor: Allah böyle yapar ki, kalblerinde hastalık bulunan ve kalbleri kasvetli olan kimseler için şeytanın kattığı şeyi bir fitne kılsın diye! Kur’anda, ayetlerde “fitne” kelimesi özellikle şu manadadır: İkilem! **Fitne ikilem demektir.** “Ya Allah’ın dediği gibi değilse… Ya Allah yoksa… Ya öyle olmayacaksa… Ya öldükten sonra dirilmeyeceksek…” gibi sürekli ikilemde tutar kişiyi. **İkilem şeytaniyettir!** Şeytaniyeti görev olarak alan İblis “ikilemi” başlatarak bu görevin ilk icracısı olmuştur ve sonra bu görevle görevlendirilmiştir. Bu görevi alacağı için de ilk icraatını yapmıştır. Rabbi ona “secde et” dediği zaman, o ilkeme düşmüş ve Âdem’e secde etmemiştir. Melaike behemehâl secde ettiği halde İblis secde etmemiştir. Çünkü kâfirlerdendi, yani kafası fitne fücurdu. Bu yüzden, **fitne** demek, seni Allah’a karşı ortak çıkaran fikirler demektir. Allah’a karşı “ben de varım, ben de düşünürüm, sen öyle diyorsan ben de böyle diyorum” diyen bir sistemin ismidir fitne. Aksi halde ayetlerde **fitne** geçtiğinde, normal yaşam içerisinde arkadaşlar arasında insanların birbirlerini kışkırtmalarını düşünmemek lazım. Sizi Allah’a karşı kışkırtan ve kendinizi O’na ortak koşturtacak fikirlerdir fitne! İşte “**şeytanın kattığı şeyi bir fitne kılsın diye**” diyor Hac Suresi; “**muhakkak ki zalimler uzak bir şikak içindedirler**“**.** Bakın Ankebut Suresi 2. Ayet bunu daha kolay anlamamızı sağlar: **“İnsanlar fitneye düşürülmeksizin “iman ettik” demeleriyle bırakılı verileceklerini mi sandılar?**” Çok korkutucu! İnsanlar fitneye düşürülmeksizin “iman ettik” demeleriyle bırakılıverileceklerini mi sandılar? Bu ayet Hac Suresi 53’ü daha iyi anlamamızı sağlar.

Hac Suresi 54, az önce okuduğumuz ayetin devamı: “**Ve bir de kendilerine ilim verilenler!** Biraz önce zalimlerden bahsettik, kalbi hastalıklı olanlardan, kasvetli olanlardan! Hac 54 ise “**Ve bir de kendilerine ilim verilenler, onun Rabbinden Hakk olduğunu bilsinler de ona iman etsinler ve ona kalbleri ihbât olsun, mutmain olsun! Muhakkak ki Allah, iman etmiş kimseleri Sıratı Müstakıyme hidayet edendir.** Bakın şimdi: “Kendilerine ilim verilenler” detayına baktığımız zaman “LÜB’ü çalışanlar”dır. Nebi ve rasüllerin açıkladıklarını duydukları zaman şeytan fitne verir ki, onlar da o fitneye karşı bir savunma duygusu oluşturarak “hayır, bu Hakk’tır!” desinler. Biraz sonra bunun insan için hikmetini göreceğiz. Biraz önce konuştuk ama, tekrar edeceğiz. “Hayır, bu Hakk’tır” desinler ve ona iman etsinler. Ve ona kalbleri mutmain olsun, onu tesbitlesin! Rasül ve Nebi bir şey söyledi. FUAD’ın “**analiz ve sentez**” yapabilmesi için, kuvvetli ve geri dönüşsüz analiz ve sentez yapabilmesi için **karşı tez** lazım. Karşı tezi şeytan verir, fitne verir. Karşı tezi seven; kalbi hastalıklı ve kasvetli olanlar kaybetti. Ama kendisine ilim verilenler işte bu “karşı tez vasıtasıyla” *fuad*larını kuvvetli çalıştırırlar. O analiz ve sentezde karşı tezle mücadele eden *fuad* öyle bir fikir çıkarır ki, “Nebi ve Rasülün söylediği Hakk’tır” der. İşte o bilgi kalbe girer ve **KALB mutmain** olur, yani onu tesbit eder. Artık o bilgi, o Nebi ve Rasülün bilgisi o kulun bilgisidir. Ve beyin o bilgiye yönelik fiiller ortaya koymaya hazır olur o zaman. Bu mekanizma çalışsın diye, bahsettiğimiz “sadr kalb fuad lüb mekanizması” çalışsın diye Allah böyle yapar” diyor. **Muhakkak ki Allah, iman etmiş kimseleri Sıratı Müstakıyme hidayet edendir.**

Ra’d Suresi 28 ayet: **“Onlar iman etmişlerdir ve kalbleri Allah zikriyle mutmain olur. Dikkat edin, kalbler Allah zikriyle itminan olur!”** Ayette Allah “**dikkat edin**” diye uyarıyor. “Dikkat edin, buraya dikkatinizi toplayın, fuad burada dikkatli çalışsın! Dikkat edin ki kalbe sıkı tesbit yapın, bu çok önemli bir gerçek” diyor Ra’d Suresi 28. **“Onlar iman etmişlerdir ve onların kalbleri Allah zikriyle mutmain olur!”** Kalblerin düzgün yola gireceği, mutmain olacağı, mutlu olacağı hal, sahibinin söylediğine göre, ancak Allah’ın zikriyle mümkündür. Dolayısıyla “**Sadr Mekanizması**”nı nefsin şerri yönetiyorsa kalblerin mutlu olması mümkün değildir. Onlar, nefsin şerrine göre vehmin zulmeti içerisindeki “**rahatlık**” ve “**memnuniyet”**leri **“mutluluk”** sanarlar! Rahat oldukları zaman, memnun oldukları zaman mutlu olduklarını sanarlar. “Oysa **gerçek mutluluk**, ancak KALB’te Allah zikriyle mümkündür!” diyor Ra’d Suresi 28. Ayet.

Kalb’teki hastalıkla ilgili bir ayet daha okuyayım. Nur Suresi 50. Ayet: “**Onların kalblerinde bir maraz mı var? Yoksa şüpheye mi düştüler? Yoksa Allah’ın ve O’nun Rasülünün kendilerine haif edeceğinden, haksızlık edeceğinden mi korkarlar? Hayır, onlar zalimlerin ta kendileridir!**” Nur Suresi 50. Ayette de yine; eğer nefsin şerri sadra hâkimse, kalbte bir hastalık olduğu, bir maraz olduğu ve böylece *fuad*ın şüpheli tereddütlü fikirler ortaya çıkaracağı anlaşılıyor.

KALB Sözde Varlık ve Muhtariyet İddiası’nın oluşturduğu perdelilikten sıyrılınca, bu perdeliliğin oluşturduğu hastalıktan kurtulunca sadrı istila etmiş olan vehmin zulmeti kuralları da fonksiyonsuz hale gelir. LÜB’le gelen nurun tesiri bütün SADR’ı kaplar.

Bakara Suresi 257. Ayet: **“Allah iman edenlerin velisidir. Onları zulmetten nura çıkarır. Fiilen küfür halinde olanlara gelince, onların evliyası “tağut”tur.** Allah dışındaki oluşturdukları

ilahlar ve bu yoldaki fikirleri onları nurdan zulmete çıkarır. **İşte onlar ashabun nar'dır. Onlar onda ebedi kalıcılardır.**" Buna benzer başka ayetler de okuyacağız. Bu ayetten öğreniyoruz ki, Efendimizin açıkladığı şekilde imanını deklare edenlerin ve sonra bu deklarasyona uygun fiiller ortaya koymak için mücadele edenlerin velisi Allah'tır ve onları yukarıda bahsettiğimiz nefsin şerri ve vehmin zulmeti vardı ya, işte o zulmetten nura çıkarır. Biraz sonra duamızın içinde bunu okuyacağız, bu kavramlar ayette aynen "**zulmet**" ve "**nur**" diye geçer, orijinalinde. "Onları, o iman edenleri Allah zulmetten nura çıkarır." Demek ki, bir kulun kendisini içinde bulduğu SADRı da yöneten nefsin şerri ve vehmin zulmeti halinin içinde onu oradan kurtarabilecek bir dayanak yok. Ancak onu o halden Allah "lütfuyla" kurtarır. Onu işte o zulmetten alır nura çıkarır. Oysa küfrünü deklare etmiş olan ve buna uygun da küfür fiilleri ortaya koyanların yol göstericisi ise **tağut**tur; yani Allah'ın dışında iddia ettikleri ilahlık onların yol göstericisidir. Bu nedenle onlar o yola uygun fikirlere tabi olurlar. İşte onları bu ayet "**ashabun nar**; nar ashabı" diye isimlendiriyor.

İbrahim Suresi 1. Ayet: **"Elif lam ra. O insanları Rablerinin izniyle zulmetten nura ve Aziyzil Hamiyd'in sıratına çıkarman için sana inzal ettiğimiz bir kitaptır."**

Ahzab Suresi 43: **"O'dur ki, sizi zulmetten nura çıkarmak için size salât eder ve O'nun melekleri de. O müminlere Rahıym'dir."** Ahzab Suresinden de öğreniyoruz ki; imanlı kişileri, imanını deklare etmiş kişileri "zulmetten nura" çıkarmak için Allah ona destek verir. Buradaki "salât" destek manasınadır. Destek verir, onu yalnız bırakmaz. Ve O'nun melekleri de. Melekler de bu konuda o Kul'u yalnız bırakmazlar, destek verirler. **Müminlere Rahıym'dir.**

Hadiyd Suresi 9: **"O sizi "zulmetten nura" çıkarmak için apaçık ayetleri kulunun üzerine tenzil eden, tafsilen indirendir. Muhakkak ki Allah size karşı Raufün Rahıym'dir."**

Bu okuduğumuz ayetlerde görüyoruz ki, iki hal var; birisi **zulmet**, birisi **nur**. Kul'u zulmet halinden nura çıkarmak Allah'ın lütfuyla mümkündür. Bu ayetlerden de görüyoruz ki; **"LÜB" bir ikramdır**.

A'raf Suresi 43: **"Biz onların;** cennet ashabının **SADRlarından "ĞIL"den ne varsa söküp attık."** Bir önceki ve bir sonraki ayetlere bakınca "**onlar**" dediğinin **cennet ashabı** olduğu görülür. Şimdi yeni bir kavram, yeni bir şey öğreniyoruz; **ĞIL**. Meallerde baktığınız zaman, bunu parantez içinde *sevgisizlik, kin, nefret* gibi açıyorlar veya doğrudan "ĞIL" yazmadan yerine bunları yazıyorlar. **Ayeti kavrayabilmek beşeri tanımlarla mümkün olmaz!** Kur'an Arap harfleriyle yazılmıştır, ama manası **Rabca**dır; yazılışı Arapçadır, manası Rabcadır. Bu yüzden kelimeleri manalandırırken bu özelliğe dikkat etmek lazım! Normal hayatın içindeki manalara göre bakar ve yerine öyle koyarsanız, İslam'ın önerilerini normal yaşantısının içerisine monte etmeye çalışır kişi! Oysa Kur'an; ona **o yaşantıyı terki** öneriyor! Ama o hem onu yaşayacak, hem de onu yaşarken içine bunları monte edecek sanıyor. Neden? Yanlış yönlendirmelerden!

Şimdi "ĞIL"i göreceğiz, ama A'raf Suresi 43'den önemli bir şey öğreniyoruz; **Sadrlarda bulunan ĞIL!** "**Biz onların,** cennet ashabının, **sadrından ĞIL'den ne varsa söküp attık.**" Demek ki; sadrda ĞIL bulunduğu zaman kişi cennete giremez! Cennetin kabul etmeyeceği bir hal bu! Ancak, biraz sonra göreceğiz, bu ĞIL öyle bir şey ki; Kul kendisini sadrındaki ĞIL ile beraber bulur ve onu normal zanneder, hiç mücadele de etmeyebilir. Ve elinde de ondan kurtulabilecek *bir aracı* yoktur!

Hıcr Suresi 47: **"Biz "ĞIL"den onların sadrlarında olanı söküp attık, kardeşler olarak serirler üzerinde mütekabildirler."** Yine **cennet ehli**nden bahsediyor ayet. Onlar karşılıklı "**kardeşler hâli**"ndeler. Kardeşler haline gelebilmeleri için SADRlarında "ĞIL"in olmaması lazım. Aksi halde "**müminler kardeş**" olamaz! ĞIL; kardeşliği bozan, mümin kardeşliğini bozan bir şey! Neden ve nasıl bozuyor, biraz sonra daha açık tarif edeceğiz.

Peki, bu "ĞIL"den kurtulmak için ne yapacağız, çaresi ne? Onu da, Haşr Suresi 10. Ayette Rabbimiz bize öğretiyor: "**Onlardan sonra gelenler;** yani Ensar ve Muhacir'den sonra yaşayan müminler **şöyle derler; Rabbimiz bizi ve imanda bizi öne geçmiş kardeşlerimizi mağfiret et. Kalblerimizde, iman etmiş olanlar için bir ĞIL oluşturma. Rabbimiz muhakkak ki sen Rauf'sun Rahıym'sin**." Orijinalini de okuyayım: **Rabbenağfir lena ve liıhvani nelleziyne sebekûna Bil'iymani ve la tec'al fiy kulubine ĞIL'len lilleziyne amenu Rabbena inneKE Raufun Rahıym**. Bu ayeti biraz sonra dua olarak da okuyacağız.

ĞIL ne demek? Hakk'a *yani Hakk açıklamalara* ve Hakk'ı hatırlatan şeylere karşı; sevgisizlik, hoşnutsuzluk, rahatsızlık, kin, nefret gibi duyguların bütünü "**ĞIL**"dir. Aksi halde; normalde insanların birbirlerine duydukları kin, nefret ve sevgisizlik değil! Buradaki yaklaşım, bu bakış açısı dualarımızda, yakarışlarımızda da çok önemli! Kişi bir vicdan muhasebesi yapıyor diyelim, bir gününü muhasebe yapıyor; gündüz şöyle yaptım, böyle yaptım, şunu üzdüm, şunu kırdım, şuna kızdım, şuna haksızlık ettim diyor, üzülüyor ve bir daha yapmama kararı alıyor. Bunun Muhammedî olarak bir önemi yok! Burada söyleyeceğimi iyi anlarsak "ĞIL"in tanımını da iyi yakalarız. Eğer siz bir **muhasebe** yaparken, muhasebeyi sizle Allah arasında yaparsanız Muhammedî değeri vardır! "Ben Allah'ın hükümlerine karşı neler yaptım?" derseniz bu sizi tövbeye götürür, ama "ben şu insana şunu yaptım" derseniz, gider özür dilersiniz, "aferin" derler, iyi insan olursunuz. Peki, ölçü ne? Bir şey "doğru mu, değil mi?" anlayabilmek için, onu **fuad**'a doğru sunabilmek için, **fuad**'ın doğru analiz sentez yapması ve yanılmaması

için, virüs programlardan korunması için; tarif ettiğin bir davranışı, açıkladığın bir fikri, deklare ettiğin bir inanışı Muhammedî olmayan birisi de yapabilir mi, ona bakacaksın! Yani Muhammedî olmayan birisi gece oturup vicdan muhasebesi yapamaz mı? Daha dürüst "iyi insan" olma kararı alamaz mı? Bu yalnızca Muhammedîlere has bir şey mi? O zaman bu Muhammedî bir davranış değil! Öyle bir davranış tarif edeceksin ki, ancak Muhammedîler yapabilecek, bir başkası yaparsa o da Muhammedî olacak, Muhammedî olmadan onu yapamayacak! Mesela bir hayr veriş! Muhammedî olmayanlar hayır yapamazlar mı, "hayır dernekleri" yok mu? Onlar Afrika'yı karış karış gezip, misyonerlik yapmıyorlar mı? Demek ki, öyle bir "hayr" tarif edeceksin ki yalnız Muhammedî olan o "hayrı" yapabilsin! Veya kim öyle hayr yaparsa o da Muhammedî olsun! Öyle bir îman tarif edeceksin ki ancak Muhammedi olan öyle inanabilsin! Bir başkası öyle inanamaz, bir başka felsefe onu öyle açıklayamaz, yapamaz. Mümkün değil! Yaparsa, yapabilirse zaten Muhammedî olur.

"ĞIL" de öyle bir şey, normal ibadetleriniz de! *Kendinizi incelemeniz* gerekiyor, yani **fuad'ınıza görev vermeniz** gerekiyor; haydi bir analiz sentez yap bakalım, benim ikame ettiğim salât Muhammedî mi, benim tuttuğum oruç Muhammedî mi? Nasıl yapacaksın? Örneğin, kendin nasıl bir salât ikame ediyorsan, otur baştan sona yaz. Eğer, inanmayan birisi de aynısını yapabiliyorsa senin salâtın Muhammedî değil! Bir başkası yapabiliyor çünkü. Öyle bir salât tarif etmelisin ki; Muhammedi olmayan yapamamalı! Yaparsa Muhammedî olmalı! Öyle bir oruç tarif etmelisin ki! Ama yanlış tarif edersen bir başkası da yapabilir, hatta çok titiz de uygulayabilir. "Yeni bir şey yapıyorum" diye, "kutsal bir şey yapıyorum" diye heyecanlanır duygulanır da, ağlar da! Hatta sahuru kaçıracağım diye uyumaz da! Sahura da kalkar, iftarını da yapar, aç ta durur, dilini de bağlar, elini de bağlar, belini de bağlar… Peki, Muhammedî mi oldu şimdi? Aynısını yaptı, peki oruç mu tutmuş oldu? Ama efendim aynısını yapıyoruz? O zaman incelemen gerekiyor! Kendine öyle bir oruç tarif edeceksin ki, ancak Muhammedî yapabilsin! Bir başkasına tarif edersen yapamayacağı, yaparsa Muhammedî olacağı bir tarif! Bütün amellerinizde buna dikkat etmelisiniz! Bütün amellerde! İşte ĞIL de bunlardan birisi. ĞIL'i öyle bir tarif etmelisin ki, Muhammedî olmayan birisi çıkıp da "zaten bende ĞIL'den eser yok" diyememeli! Aksi halde, kişi çok iyi, çok hümanist bir tanrıdır, çok iyi bir Polyanna tanrıdır, "bende ĞIL'den eser yok" der ve senin tarifine göre haklı olur. Senin tarifin öyle çünkü! Ama **ĞIL;** *Hakk'a ve Hakk'ı hatırlatan şeylere karşı* sevgisizlik, hoşnutsuzluk, rahatsızlık, kin, nefret gibi duyguların tümü! Eğer Sadr Organizasyonu'nu nefsin şerri yönetiyorsa o Hakk'a karşı ĞIL içindedir! Hakk'a ait cümleleri duymayı sevmez. Örneğin, genel bir ortamda, bir mekânda bir yerdesinizdir. Televizyonda bir anda ya bir dini sohbet başlar, ya Kur'an başlar, bakarsınız bazıları dayanamaz, koşar gider kapatır, onu duymaya dayanamaz! Ezan sesini duymaya dayanamaz! Gürültü kirliliği diye şikâyet dilekçelerini görseniz... Dayanamaz! Biraz önce ayetlerde okuduk; **inzal olan ayetler inananların imanını artırır, kâfirlerin küfrünü artırır**. ĞIL; kendinizi içinde bulduğunuz halde var, onu bulup tanımanız gerekiyor! Yaşantıda çok rastlıyorsunuzdur ĞIL'inize! Rastladığınız zaman umursamalısınız! "İşte bu benim sadrımın hastalığıdır, bu hastalıkla beni cennete almazlar, cennete girmek için heyet raporu vermezler" demelisiniz. Bilirsiniz, bazı yerlere gidince "heyet raporu" isterler, heyet raporunuzda "sağlam" değilseniz olmadı! İşte cennetin de heyet raporunda "ĞILSİZ" yazacak ki; kabul edilesin! Öyleyse onu sorulmadan temizlemek lazım! Nasıl temizleyeceğiz? Haşr Suresi öğretiyor; isteyeceğiz. "**Allahım kendimi içinde bulduğum o ĞIL'den beni koru, beni kurtar, beni temizle**" deyip isteyeceğiz. Sonra sabr edeceğiz. Neye? Allah'ın hükmünün gelmesine! O hüküm gelecek seni temizleyecek.

Şimdi sadrla ilgili, o hükümle ilgili bir şeyi daha paylaşmak istiyorum: Kişi Rasülullah'ı görmek, Rasülullah'la bir olmak, Rasülullah'ı dinlemek onunla konuşmak istiyor; çok istiyor. Onun bu muhabbeti çok önemli! **Bu muhabbet öyle büyür ki, içinden çıkar Muhammed; SAV.** Senden çıkacak olan Muhammed'i bu muhabbet yapar! Bu muhabbet olmayınca "Muhammed Hakikati" filizlenemez ki! **Nuru Muhammedî'**nin sulayan ve onu yeşerteni o muhabbettir. Muhabbet olmayınca olmaz, doğru. Fakat şöyle de üzülmesin bu muhabbet sahibi: Diyelim ki, **çok önemli bir kalb cerrahı**nı görmek istiyorsunuz. Yolda karşılaşmak mı istersiniz, yoksa hayatınızda kalbinize müdahale edilmesi gereken o zor anda o cerrahın "şak" diye gelmesini mi istersiniz? Anlatabildim mi? Bu yüzden, siz o muhabbeti taşırsanız, sizin için o operasyonun gerektiği zamanda, muhabbet duyduğunuz sizinle olacaktır!! Onun zamanını beklemek **sabr**dır. Allah'ın hükmünü beklemek **sabr**dır. Allah'ın hükmünü beklemenin ismi **sabr**! Yoksa beşeri münasebetlerde insanların birbirlerine katlanmaları tahammül etmeleri değil! **Kur'anın açıkladığı sabr**; hanîf olarak Allah'a yönelmek, salih amel yapmak ve Allah'ın hükmünü beklemektir. Allah'ın hükmünü beklemek sabr'dır.

İşte ĞIL'in temizlenmesi için sahibi "böyle deyin" diyor, tarif ediyor, böyle deyin! Onu umursamak lazım! Beşeri sistem içerisinde insan neleri umursuyor? Beşeri yaşantı içerisinde "şu şunu dedi, bu bunu dedi" diye neleri umursuyoruz! Ama burada? Onlar "**hayatî**" olabilir, bu da "**ahıretî**"! Dolayısıyla, **Yaradan'ın dediğini çok umursayan bir kalb** çok önemli!

Şimdi ĞIL'le ilgili çok uç bir örnek vereceğim. Bu uç neden örneği veriyorum? Yalnızca bu toplantıda olanlar için değil. Daha sonra dinleyecek okuyacak kardeşlerimiz için, ama aynı zamanda günümüzün konusu olduğu için de veriyoruz bu örneği. Başı örtülü bir kardeşimize tepkili bakış "doğrudan ĞIL"dir! Bir yere gidiyor kişi, bakıyor orada başı örtülüler var,

rahatsız oluyor, hemen içinde bir rahatsızlık hissediyor. Hatta ne diyor biliyor musunuz; "içim daraldı". Bakın "içi; göğsü" daralıyor. Hakk'a karşı sadr'ı daraldı! Neden? Hâkimiyet nefsin şerrinin de ondan! Bakın; birisi bilerek bilmeyerek, modaya uyarak uymayarak; ama örtünmüş! "**Kur'andaki emr**"i yapmış, o emre uymuş! Sen de onu görünce rahatsız oluyorsun!? Bu doğrudan ĞIL'dir!

Hac Suresi 30. Ayete bakalım: "**İşte böyle; kim Allah'ın hürmetlerine tazim ederse, o onun için Rabbi'nin indinde daha hayrlıdır.**" Kim Allah'ın hürmetlerine, işaretlerine, O'na ait gözüken davranışlara hürmet ederse, saygı gösterirse, onun o davranışı Rabbi'nin indinde daha hayrlıdır. **Kişi "Rabbi'nin ind'ine" talibse** böyle!

Hac Suresi 32. Ayet: **İşte böyle; kim Allah'ın şeairine tazim ederse, muhakkak ki o; kalblerin takvasındandır.**" Kim Allah'ın hükmüne hürmet eder, saygı gösterirse o; kulun kalbinin takvasının işaretidir, diyor Hac Suresi 32. Ayet.

Buraya kadar söylediklerimizi de düşünerek bir "**Kalb Duası**" yapalım, araya bir "Kalb Duası" koyalım. Bu duadaki ayetleri, hadisleri meallerden, tefsirlerden ve âlimlerin kitaplarından inceler araştırır, detaylı bilgiler edinirsiniz; neler önerilmiş diye. Eğer uygun görürseniz, şimdi yapacağımız gibi zaman zaman bu duayı yapabilirsiniz. Kalbinizin kendisini içinde bulduğu perdelilikten, hastalıktan kurtulması, "LÜB" ikramının ulaşması, onun sonsuza dek size destek olması ve Kalb Gözü'nüzün özellikle açılması, kalble görmeye başlamanız için, hakikati görüyor olmanız için bir yakarıştır bu. Sadece ayet ve hadisleri içermektedir; herhangi bir beşeri bakış, yorum, cümle yoktur.

Bu duayı yaparken elimizi göğsümüze, sadrımıza; sadr'ın hissiyatının özellikle dalgalandığı bu noktaya (göğsümüze) koyacağız. Sağ elimiz "**KALB**"ın vücudumuzdaki merkezi olan vücudun kalbine gelirse, elimiz hem göğsümüz hem de KALB'de olur.

Şimdi diyelim ki, vücudunuzun bir yerinde size çok sıkıntı veren bir rahatsızlığınız var. Çok güvendiğiniz bir kişi size şifa ayetlerini ve hadislerini içeren bir dua verdi ve "sağ elini oraya koy ve bunu oku" dedi. O ızdırabı hissediyorsun ya, ne kadar yürekten koyarsın elini! Hiç formaliteden yapmazsın! İşte; ondan daha fazla kalbindeki hastalığın rahatsızlığını hissetmelisin ve rahatsız olmalısın ki, bu el çalışsın!!!

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'den öğrendiğimiz bir hadis nedeniyle "sağ elimizi" koyuyoruz. Bir sahabeye şeytandan korunmak için "böyle yap" diyerek öğretiyor. SADR'ının yönetimini şeytana vermemek için elini böyle koyduruyor ve İhlâs, Felak, Nas okutturuyor. Biz de elimizi böyle koymuşken ayetlerden yararlanarak diğer yakarış ve dualarımızı da yapacağız. Yine bir hadis gereği, dualarımızı *iki salâvat arası*na alacağız. Salâvatların kabul olma ihtimalleri çok yüksek olduğundan Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem; **kabul olmasını istediğiniz dileğinizi iki salâvat arasına koyunuz. Salâvatlar kabule yükselirken aralarındaki duayı da yükseltirler**. Buyuruyor. Biz de bu hadisten yararlanarak bir "paket program" yapmış olacağız. Duamızdaki salâvatlardan birisi, açıcı feth edici bir salâvattır, okurken dikkatinizi çekecek. Duanın sonunda ise, bize Rahmani Güç sağlayacak, bizi Feth-i Zulmani'ye değil de Feth-i Nurani'ye doğru götürecek bir salâvat ve ondan sonra da tüm rasül ve nebileri tüm mürseliyn'i içeren bir salâvat okuyacağız. Bu salâvatla da; "**Allahım kalbimi nebi ve rasüllerinin zincirinin arasına koydum, kabul buyur Allahım**" diyorsunuz. Evet:

<u>Euzü Billahi mineş Şeytanir Raciym</u>

<u>Bismillahir Rahmanir Rahıym</u>

- Kul HuvAllahu Ehad; Allahus Samed; Lem yelid ve lem yuled; Ve lem yekün leHU küfüven ehad. Kul HuvAllahu Ehad; Allahus Samed; Lem yelid ve lem yuled; Ve lem yekün leHU küfüven ehad. Kul HuvAllahu Ehad; Allahus Samed; Lem yelid ve lem yuled; Ve lem yekün leHU küfüven ehad (İhlâs Sûresi)

<u>Bismillahir Rahmanir Rahıym</u>

- KuL e'uzü BiRabbil felak; Min şerri ma halak; Ve min şerri ğasikın iza vekab; Ve min şerrin neffasati fil'ukad; Ve min şerri hasidin iza hased. (Felak Sûresi)

<u>Bismillahir Rahmanir Rahıym</u>

- KuL e'uzü Birabbin Nas; Melikin Nas; İlahin Nas; Min şerril vesvasil hannas; Elleziy yüvesvisü fiy sudurin Nas; Minel cinneti ven Nas. (Nas Sûresi)

SadakAllahul Azıym.

- Subhane Rabbike Rabbil ızzeti amma yasıfun; Ve Selamun alel murseliyn; Vel Hamdu Lillahi Rabbil alemiyn (Sâffât Sûresi-180, 181, 182)

Amin. Ya HU, Ya men HU, Lailahe illa HU. Ya men HU;

- SubhanAllahi ve ma ene minel müşrikiyn. (Yusuf Sûresi-108)
- Eşhedu en la ilahe illallahu, ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve rasuluhu.
- Allahümme salli a'la Muhammedin ve a'la âli Muhammedin Kema salleyte a'la İbrahime ve a'la âli İbrahim, inneke Hamiydun Meciyd
- Allahümme barik a'la Muhammedin ve a'la âli Muhammedin Kema barekte a'la İbrahime ve a'la âli İbrahim, inneke Hamiydun Meciyd
- Cezallâhu annâ Seyyidenâ Muhammeden ma huve ehluh.
- Allahümme salli alâ Seyyidinâ Muhammedinil Fatihi lima uğlika vel Hatimi lima sebeka, Nasıril-Hakka Bil Hakkı Vel Hâdî ila sıratıkel müstakıym ve ala alihi Hakka Kadrihi ve migdarihil Azıym.
- Allahümme inniy es'elüke hubbeke ve hubbe men yuhıbbuke.

- Yâ Hayyu, Yâ Kayyum, Yâ Zel Celali vel ikram; Yâ Mukallibel Kulûb sebbit kalbiy alâ diynike ve es'eluke en yuhyi kalbiy Binûri ma'rifetike ebeden Yâ Allah, Yâ Allah, Yâ Allah, Yâ Bedi'es semâvâti vel ard.
- Ferdün, Hayyun, Kayyûmun, Hakemun, Adlun, Kuddûsun…
- Allâhu lâ ilahe illâ Hû el Hayy'ül Kayyûm lâ te'huzuHÛ sinetün vela nevm (Bakara Sûresi-255)
- Allâhu Veliyyülleziyne amenû yuhricühüm minez zulümati ilen Nûr… (Bakara Sûresi-257)
- Huvelleziy yusalliy aleyküm ve melaiketüHU li yuhriceküm minez zulümati ilen Nûr ve kâne Bil mu'miniyne Rahıyma (Ahzab Sûresi-43)
- Leyse leha min dûnillahi kaşifetün. (Necm Sûresi-58)
- Lakad kunte fiy ğafletin min hazâ fekeşna anke ğıtaeke febasarukel yevme hadiyd. (Kaf Sûresi-22)
- İnne zalike alellahi yesiyr. (Hac Sûresi-70)
- İnneHU Aziyzün Hakiym. (Enfal Sûresi-63)
- Rabbişrah liy sadriy; Ve yessirliy emriy. (Ta-Ha Sûresi-25,26)
- Rabbenağfir lena ve lııhvaninelleziyne sebekûnâ Bil'iymani ve la tec'al fiy kulûbina ğıllen lilleziyne amenu Rabbena inneKE Raûfun Rahıym. (Haşr Sûresi-10)
- Rabbiğfir verham ve ENTE hayrur Rahımiyn. (Müminun Sûresi-118)
- Rabbena la tuzığ kulubena ba'de iz hedeytena ve heb lena min ledünKE Rahmeh. İnneKE entel Vehhab (Âl-ü İmrân Sûresi-8)
- Allahümme salli alâ Seyyidina Muhammedin Rahmeten min Allah, Ni'meten min Allah, Minneten min Allah, Kuvveten min Allah, Kudreten min Allah, Hikmeten İzzeten Azameten min Allah

Allahümme salli alâ Muhammedin ve Ademe ve Nuhin ve İbrahiyme ve Musa ve İsa ve ma beynehum minen nebiyyiyne vel mürseliyn, salâvâtullâhi ve selâmuhû aleyhim ecmaıyn.

Birahmetike yâ Erhamer Rahımiyn Vel hamdü lillahi Rabbil âlemiyn.

- El Hamdu Lillahilleziy lem yettehız veleden ve lem yekün leHU şeriykün fil mülki ve lem yekün leHU veliyyün minez zülli ve kebbirHU tekbiyra. (İsra Sûresi-111)
- Allahuekber Allahuekber, Lailahe illallahu vallahu ekber, HUAllahuekber velillahil hamd…

Âmin.

Şimdi kısa **bir tefekkür antrenmanı** yapacağız. İki tane cümle söyleyeceğim ve bunları tefekkür edeceğiz. Önce birisini söyleyeceğim, tefekkür ederken cümleleri yaşamaya gayret ediniz. İlk tefekkür edeceğimiz şey; **Ben Varım ve Muhtarım**, Ben Varım ve Muhtarım; yani özgürüm! Kendi yönettiğim bir aklım, kendi yönettiğim bir gücüm, kendi yönettiğim bir mülküm var. Bütün bunlarla beraber ben de kendime göre hüküm veririm. Muhtariyet bunu kapsıyor; "ben varım ve muhtarım". Bakın bu cümleyi söylerken nasıl dikleşiyorsunuz!

Şimdi diğer tefekkür cümlesini söyleyeceğim: **Biiznillah BEN var görünenim**. Bak, ses yumuşadı. Allah buyuruyor ki; **"Rasulün yanında sesinizi yükseltmeyin!"** Müthiş bir şey! "Rasulün yanında yükseltmeyin", peki Allah'ın yanında yükseltecek misiniz? Lütfen **tüm hayatınız boyunca dikkat edin**! Geçmişimize, şımarık yaşantımıza tövbe edelim! Sesimizi yükselttiğimiz konu ne olursa olsun, her sesimizi yükselttiğimiz hal için af dileyelim, tövbe edelim. Allah; var! Sesimizi yükseltmeyelim! Bakın *Allah yokmuş gibi* düşününce kendiliğinden; "ben Varım ve Muhtarım". Cümleye bakın, tefekkür de ona göre! Ama ikincisi; "Biiznillah BEN, var görünenim". Daha haddi bilen bir sese kendiliğinden dönüyor. Şimdi bunu tefekkür edin; "**Biiznillah BEN**". Biiznillah BEN; "Allah'ın dilemesiyle var olan ve O'nun dileğiyle O'nun izniyle de o var'a "BEN" diyenim" demektir. "O'nun izniyle bu görünen kul'a BEN diyorum" diyorsunuz; Biiznillah BEN Var Görünenim. Kime göre? **Allah'a göre!** Çok dikkat ediniz, bunu tanrı ilminde detaylı gördük. Kul "Allah'a göre" var görünendir! Biz "birbirimize göre" varız, var görünenler birbirlerine göre vardır! Birbirlerine göre yok olmazlar! Yok olan bir şeye karşı nasıl sorumlu olacaksın? Birbirimize göre varız, "var görünenler" birbirlerine göre vardır. Ama tüm "var görünenler" Allah'a göre yoktur! "Biiznillah BEN var görünenim"i Allah'a göre, Allah'a seslenerek diyorsunuz. Ama "Ben Varım ve Muhtarım"ı Allah'a seslenerek diyemezsiniz! "Ben Varım ve Muhtarım"ı çevrene dersin! Ama şimdi Allah'a sesleniyorsun; "Biiznillah, BEN var görünenim Allahım" diyorsun. Şimdi bunu tefekkür edelim; Biiznillah BEN var görünenim.

Bu iki tefekkürdeki kan kimyanızı, farkını hissedebiliyor musunuz; birincide kan kimyanız nasıl, ikincideki kan kimyanız nasıl? İkisi arasındaki fark **küfür farkı**dır! Eğer **fuad**ınız "ben varım ve muhtarım"a uygun analiz ve sentezleri yapar, sahip çıkar ve **kalb**e de onu gönderirse, kalb de nefsin şerrinin perdesi altında esarette ise, sanki kalbden yansıyormuş gibi olur. Bir ışığı yansıtan bir ayna düşününüz ve bir cismin önüne koyunuz onu, yani cismin önüne aynayı koyup onunla o cismi örttünüz, sakladınız. Işık yansıdığı zaman, uzaktaki birisi ışığı cisimden yansıyormuş sanabilir. Halbuki siz cismi aynanın arkasına sakladınız. İşte nefsin şerri kalbi öyle saklar, onun üstünden duygu ve düşünceleri BEYNE yansıtır, beyin de o emri alır. Kalb "ben Varım ve Muhtarım"a sahip çıkarsa onun emrini beyine gönderir ve beyin onun fiillerine bürünür. Yürüyüşü, duruşu, beden dili ona döner. İşte o **küfür tefekkürü**dür.

Bu yüzden şimdi tövbe edelim; Allahım anlamak için yaptığımız birinci cümlenin tefekküründen dolayı bizi bağışla ya Rabbi. Fuad'ımız anlasın, antrenman yapsın diye o tefekkürü yaptık Ya Rabbi. Hâşâ! İleride bir ayet okuyacağız, orada Rabbi Hz. İsa'ya; "sen, *ben ilahım* mı dedin, *annem ilah* mı dedin, *ben*

onun çocuğuyum mu dedin?" dediğinde, "hâşâ! Ya rabbi der miyim öyle şey" diyecek. Biz de o ayetten esinlenerek öyle diyelim: Ya Rabbi, der miyiz öyle şey? Hâşâ! Fuadımız öğrensin diyeydi o! Biiznillah BEN, var görünenim.

Evet, hangisinin tefekküründe zorlanıyorsunuz, incelemelisiniz! Ve ikisi arasındaki farkı iyi tesbit edip kendinize doğru cevap vermelisiniz. Ya, birincisini kolay tefekkür ediyorum da ikincisini bir türlü kavrayamıyorum, anlayamıyorum mu? Esfele safiliyn yapının tefekkürünün kolay gelmesi çok doğal! Demek ki kurtulmanız gereken "İz"ler var! Kendinizde onları tesbit etmelisiniz.

Tefekkür yaparken; **fuad** ilminizdeki potansiyel ve tercihlerinizden yararlanarak analiz ve sentez yapıp bir **fikir** oluşturuyor. Bu fikri benimsediğinizde fikir **kalb**'te tesbitleniyor ve **beyin** de bu tesbit doğrultusunda hareket ediyor. Bir küçük antrenmanını yaptığımız bu sistem kendiliğinden çalışır! Önemli olan şudur ki; **LÜB nuru** yoksa bu "analiz ve sentez"in sonucu bellidir. Çünkü **sadr**'a Esfele safiliyn yapı hâkimdir ve sonuç ta bellidir. Hayatta vardır ya, bir yeri birileri yönetiyordur, oradan ne karar çıkacağını bilirsiniz. "Ne karar çıkacağı belli" dersiniz. Niye? O masada o oturuyor çünkü! Adil değil, demokrat değil. Oradan ne karar çıkacağı belli; faşizan bir yapısı var, nefsin şerri faşizandır, faşisttir.

Önemli bir şey de şu: Fuad, LÜB nurunun gösterdiği yolda çalışırken kalb'i **Haşyetullah** ile tanıştırır. Fuad, Hakk yolda Rabbine yönelmiş olarak "analiz ve sentez" yapıp Rabbine yönelmiş fikirler ürettiğinde, bunu da KALB'e (KALIB'a) döktüğünde, kalıb titremeye sallanmaya başlar ve Haşyetullah'la tanışır. **Haşyetullah** LÜB'ün sadr'daki savaşçısıdır. Şimdi bunu bir şeye benzeteceğim ve çok kolay anlaşılacak. Vücuda bir mikrop girdiğinde lökositler, veya bağışıklık hücreleri savaşçıdır ya, gider onu bulurlar ve onu organizmaya zarar vermeyecek hale getirirler. Ya yok ederler veya hiç değilse etrafını çevirip hapsederler onu. Veya vücudun uygun bir yerini bulurlarsa oradan dışarı atarlar onu, hani çıban falan çıkar ya, o yolla boşaltırlar. İşte **Haşyetullah** da **SADR'da LÜB'ün savaşçısıdır.**

Hadis gereği sabah ve akşam salâtlarından sonra okuduğunuz Haşr Suresi 21. Ayetine bakalım: **"Eğer şu Kur'anı bir dağın üzerine inzal etseydik, elbette onu Allah haşyetinden dolayı huşu ederek çatlayıp parça parça olduğu halde görürdün. İşte bu misalleri insanlara "tefekkür etsinler diye" darb ediyoruz."** Bu yüzden veriyoruz bu misalleri!

Bakın biraz önce gördüğümüz tanımlarla baktığınızda ayetin ne demek istediğini ne kadar kolay çözeceksiniz. "**İnsanlara tefekkür etsinler diye**"nin manası nasıl anlaşılır hale geliyor. Hakk yolda tefekkürü ve fuad'la ilişkisini konuştuk. **Hakk yolda tefekkür;** fuad'ın analiz ve sentez yapmasının ismi! Bu yüzden çok önemli bir ibadet, çünkü oradan çıkacak fikirler KALIB'a dökülecek! Yeni suretlerimiz olacak Hakk yolda. Bunun için "tefekkür" önemli ki; FUAD çalışsın, yeni KALIB'lara yeni fikirler döksün ve sizden o yeni fikirlere uygun suretler çıksın. Demek ki, Kur'andaki ayetlerin, verilen misallerin bir önemi de; tefekkür etmemiz için, yani **fuad**ımızı çalıştırmamız için!

"Eğer Kur'an hakikatini dağın üzerine inzal etseydik haşyetten parçalanırdı." Bu da bizim için önemli bir ipucu! SADR'ı nefsin şerri yönetirken "ben varım ve muhtarım" dağı vardır. Derler ya, kendisini Kaf Dağı'nda sanıyor diye. "Küçük dağları ben yarattım sanıyor, yürüyüşüne bak!" denir ya. İnsan açısından baktığınız zaman buradaki **dağ**; sizdeki Sözde Tanrılık İddiası. Eğer sen Kur'anın hakikatini o iddianın üstüne koyarsan, Kur'anın hakikatini o iddiayla tanıştırırsan o iddia paramparça olur. O ikisini FUAD çarpıştırırsa o iddia orada paramparça olur. Sonuç; "**HAKK geldi, BATIL rezil oldu**" olur.

Fatır Suresi 18. Ayet Efendimize diyor ki; **"sen ancak Bil gayb Rablerinden haşyet duyan ve salâtı ikame edenleri uyarırsın."** Efendimiz SAV'in üzüntüsü… "Habibim neredeyse hasta olacaksın! Seni dinlemiyorlar, seni alaya alıyorlar, açıkladığın hakikate geri dönüyorlar diye hasta olacaksın. **Sen ancak Bil gayb Rablerinden haşyet duyan ve salâtı ikame edenleri uyarırsın.** Öyleyse kalb'in tanışacağı Haşyetullah, Efendimizin uyarılarını kabullenmemiz anlayabilmemiz ve uygulayabilmemiz için de çok önemli. "Ancak onları uyarabilirsin" diyor. "Sen Allah'ı sevenleri uyarırsın" demiyor, dikkat edin! Bunu yanlış bir şekilde, insanlara "sevgi seli" gibi anlatmaya çalışıyorlar, onlar Uzakdoğu felsefelerini insanlara "İslam" adı altında sunmaktır. Bu da onların da SADR'larını yöneten nefsin şerrine çok hoş gelir; "ya işte benim aradığım zaten buydu" der. Doğru, nefsin şerrinin aradığı oydu! Kişi de onu "din" zanneder ve rehavete düşer.

Yasin Suresi 11. Ayet: **"Sen ancak, Zikre tabi olan ve Bil gayb Rahman'dan haşyet duyanı uyarırsın. Onu bir mağfiret ve kerim bir ecir ile müjdele."** Burada bir önemli şeyi daha öğreniyoruz. Uyarılan hali şöyle düşünelim. Bu tarafta kul; müttaki olsun, korunsun diye korkuttun, uyardın. Kul tedbirini aldı, o zaman "artık müjdele" diyor. Yani "sonsuza dek korkut" demiyor. Korktu, tedbirini aldı, öyleyse onu müjdele. Neyle? **Bir bağışlanmayla ve kerim bir ecir ile müjdele**.

Şimdi Haşyetullah'ı kafamızda netleştirelim, tanımlayalım. Tanımlayamadığınız şeyi nasıl yapacaksınız? Bu yüzden tanımlar çok önemli. Bir şeyi tanımlayacaksınız ki netleşsin. Tanımı kime yaptırtacaksınız? Fuad'ınıza! Fuad o tanımı yapacak KALIB'a dökecek. Şimdi fuad'ı çalıştıralım, sonra KALIB'a dökelim inşaallah.

Dünyada yaşayan kul'un bir dünya yaşantısı ve bu yaşantıda oluşan deneyimleri var. Dünya yaşantısı ve bu yaşantıyla oluşan deneyimlerin hepsini bir potaya koyarsak, buna o kişi için o kul için "**dünya ilmi**" diyebiliriz. Yaşantısına göre bir dünya

ilmi edindi. Bu dünya ilminin o kişide bir duygusu oluşur. Bir ilim vardır, bir de o ilmin oluşturduğu hissiyat vardır. Bu yüzden, bu "dünya ilmi duygusu" içerisinde o kişinin dünyaya ait yakaladığı hissiyat içerisinde kin, nefret, korku, sevinç, telaş, heyecan, sevgi, samimiyet gibi duygular var. O kişi bunların ne olduklarını, nasıl olduklarını yaşayarak öğrendi. **Yaşamak** bir nevi ilim edinmek demektir! Demek ki, kendisini içinde bulduğu dünya yaşantısında o, ister istemez "dünya ilmi" sahibi oldu ve bu ilmin de duygusunun sahibi oldu. Kendini de buna göre tanımlıyor zaten. Bu dünya ilminin ve duygusunun platformu (oturduğu taban) **cinsellik ve öfke**'dir. Bu ilmi besleyen, bu ilmi coşturan, bu ilmi motive eden bu platformdur; **cinsellik ve öfke**dir. Lütfen çok başarılı bulunan roman, film, şiir gibi şeylere, reyting yapan şeylere bakın; **öfke ve cinsellik** üzerine kuruluyor! Cinselliği ileride konuşacağız, yavaş yavaş da konuşuyoruz aslında. Cinsellik yalnızca seks demek değildir. "Cinsellik nasıl bir platformdur?" detayını göreceğiz. Görmek lazım ki kurtulunsun! Kurtulmak için görmek lazım. Ama **dünya ilminin platformu** budur!

Eğer bu ilmin içindeki bir kul "LÜB" ikramıyla imanını deklare eder ve Yaradan'ını tanımaya başlarsa, onda yaşantısına hiç uymayan "**yeni bir ilim**" başlar, "daha önce şöyleydim, şimdi böyleyim" dediği haller başlar. "Yeni bir ilim" başladı çünkü! İşte o **Allah İlmi!** Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in açıkladığı Muhammedi halle öğrenme başladığında yeni bir ilim başlamış demektir; **Allah İlmi**. Allah İlmi içerisinde de Allah'ı tanır. Allah ilminin, Allah'ı tanımanın kazandırdığı **yeni bir hissiyat** başlar kişide. **Allah korkusu, Allah sevgisi, Allah rızası** gibi hislerle arzularla tanışır, bunlar hayatına girmeye başlar. Elbette böylece, "bir hissiyattan başka bir hissiyata" geçmesi gerekir ve bunu hızlıca yapmak gerekir; işte buna **Esas Hicret** denir. O ilimden bu ilme hicret eder. Hicret edenlerin haliyle ilgili bir ayet okuyacağız inşaAllah. Hicret edenler ölürken, ecellerinde onların yanlarında, onların ölümleriyle, onlarla ilgilenen, onların ölümünü misafir kabul eden Allah'tır" anlamındaki o ayeti okuyacağız. Hicret bu kadar önemlidir yani! **Allah yolunda hicret**tir bu! Bunun bir zahiri vardır ve çok önemlidir ve bir de batını. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem bize hem zahirini hem batınını göstermiştir ve hicretle ilgili bu mücadeleyi bir savaştan dönerken "**küçük cihattan geldik, büyük cihada gidiyoruz**" diye bildirmiştir. Yine **esas hicret**in; küfür hali ve yaşantısından, dünyanın cazibesinden Allah'a sığınmak, geçmek" olduğunu bize bildiren ayet ve hadisler vardır. Demek "yeni bir ilim" başlar; **Allah İlmi**. Dolayısıyla da bu ilmin duyguları ortaya çıkar.

Lütfen dikkat ediniz! Allah ilminin duygusuna, duygu bütününe **Haşyetullah** denir. Salt korku, yalnızca korkmak demek değildir Haşyetullah! Allah İlmi'nin, Allah'ı tanımanın sizde oluşturduğu duygunun hissiyatın adı **Haşyetullah**'dır. Bunun platformu ise; Allah'tan sakınmak, Allah'tan korkmak ve Allah'tan utanmak duygularıdır; **Haşyetullah Platformu** budur! Bu yüzden, en fazla "korku" dile getirilir. Peki, karıştırılan nedir? Lütfen fuadınıza emir verin, kıyasını yapsın ve çabuk emir versin KALB'e ve kalıbı döksün! Dünya İlmi'yle tanıdığınız korkuyla Allah'tan korkulmaz. Burada anlatılan *Allah Korkusu* o değildir. **Allah Korkusu**; sizin dünya tecrübenizle, dünya ilmiyle yakaladığınız duygular kapsamdaki bir korku değildir! Ama yanlış yapmak istemiyorsan, onu da Allah'a yönelt, o korkuyu da Allah'a çevir ki; o orada yerini bulsun! Haşyetullah kapsamındaki Allah korkusu size "yeni" gelecek bir hissiyattır, daha önce bildiğiniz bir hissiyat değildir! Çünkü Haşyetullah Allah İlmi'nin duygusudur.

İnsanlar, toplumsal bir yanlışı nedeniyle bir kişiden rahatsız olduklarında, onu inancı yönünden eleştireceklerinde, bir söz söyler. Dikkat ediniz lütfen, birisini bir yanlışı yüzünden eleştireceği zaman nasıl cümle kurduğuna dikkat edin; "sende hiç Allah korkusu yok mu?" diyor. "Sende hiç Allah'tan utanma yok mu, Allah'tan utanmadın mı?" diyor. O yanlış yapana kızarken "sende hiç Allah sevgisi yok mu?" diye kızmıyor ki! "Sende hiç Allah korkusu yok mu?" diyor! Çünkü bilmeden itiraf ediyor ki, o kişiye doğruyu yaptırtacak şey korkudur; ama bu, Haşyetullahın içerisindeki korkudur! Bakın bunu şöyle bir şeye benzetelim ve tanımları bitirmiş olalım.

Bir büyük orkestra düşününüz; çok sesli, çok enstrümanlı bir klasik müzik orkestrası düşününüz. Bir müziği çaldıkları zaman onlardan "tek bir ses", "tek bir melodi" çıkar. En fazla da onu seversiniz, zaten kişi onu dinlemek için orkestranın karşısına geçer. Bu esnada, bazen müstakil, bazen solo ama onu tamamlayan enstrümanları da içinde dinlersiniz; kısa olmak kaydıyla! O bütünlüğü bozmadan, o bütünlüğün içinde, hatta o bütünlüğü tamamlayan bir şekilde onları da dinler kişi. İşte siz Allah İlmi'ni öğrendikçe enstrümanlar artar, çeşitlenir, tanıdıkça artar… Bu enstrümanların çaldıkları tek bestenin, tek ortak bestenin, "tek ses"in ismidir ki **Haşyetullah!** Onun tek sesinin, oradaki; Allah sevgisi, Allah korkusu, Allah utanması, Allah sakınması gibi bütün duyguların, neler varsa, hepsinin ortak sesinin ismidir ki Haşyetullah, o tek bestenin ismidir ki Haşyetullah! Kolay kavrama açısından söyleyelim; burada sık sık solo yapan **korku** enstrümanıdır. Dinleyici uyumasın diye çeki düzen verir! Geçmişte Avrupa'da bu yapılmış. Soyluların bu konserlere gitmeleri bir nevi görevleri! O zaman, isteyerek gitmiyor. Yorulmuş, orada da uyuyor. İşte onlar uyumasın diye, bestelerin arasına arada bir davul sesi koyuyorlar, kuvvetli bir vuruyor, kişiler uyanıyor yeniden dinlemeye başlıyor. İşte bunun gibi korku enstrümanı önemli; uyanık tutmak için; **müttaki'yi uyanık tutmak için!** Eğer siz "insanlara dini hoş göstereceğim" diye, onun içerisinden korkuyu *beşeri duygularınızla* çıkarıp, kendi zannınızla bir tarif ve yapar ve "*herşey sevgidir efendim, sevgidir efendim*..." diye sevgi enstrümanını çok çaldırırsanız müttakilerin hepsi uyur. Uyurlar! Şeytanın da istediği bu; uyusunlar!

Demek ki, Allah İlmi duygusu olan; Haşyetullah! Haşyetullah'ın sesi, bu Haşyetullah'ın sesli ifadesi ise; **Allahuekber**! Haşyetullah'ın seslenişi, sesli dile getirilişidir; Allahuekber! Bu yüzden, özellikle salâtta "Allahuekber'lerinizi" yerine koymaya, manaca yerine koymaya gayret edin!

Allah ilmi duygusu olan Haşyetullah'ı yaşayan, bu hali sesle "Allahuekber" diye dile getiren Kul'un beden dilinin, bedeninin görünüşünün ifadesi ise; **HUŞÛ**'dur, huşu ona denir. "**Onlar salâtlarını huşu içerisinde ikame ederler."** Yani "pür haşyetullah" içerisindeler, **kütük gibi** olmuşlar haşyetten. İşte o haşyetin, o kütüğün gıcırdama sesidir; Allahuekber! Allahuekber haşyetin sesidir, o haşyetin beden dili ise huşûdur. **Huşû** içerisinde… Aksi halde, **huşû**yu Uzakdoğu rahiplerinin duruşu zannederseniz hep o felsefelere aldanırsınız. O düşüncelerin hiçbirisi Muhammedi olamaz; onların hiçbir açıklaması!

Bu tanımlanan Haşyetullah halinin paramparça ettiği dağ ise, Kul'da "varım ve muhtarım" iddiasının sonucu ortaya çıkan "Sözde Tanrılık İddiası"dır ki, bu dağın parçalanması sonucu kul **İHLÂSLI** olur. İşte o Kul'a "ihlâslı" denir. O dağ parçalanmışsa, o "tanrılık dağı" parçalanmışsa, fonksiyonsuzlaşmışsa ihlâslı olunur. Aksi halde, ihlâslı olmak iki kişinin birbirine samimi olması, art niyetli olmaması gibi duygular değil! Haşyetullah'ın sizdeki Sözde Tanrılık İddiası'nı paramparça etmesi ve sizin **huşu beden dili**ne girmeniz sizin **ihlâsınız**dır, işte o zaman ihlâslı olursunuz.

Bütün bu bilgi ve hallerle FUAD ve KALB'in "**görüyorum**" demesi Kul'un "**ihsan sahibi**" olmasını sağlar. Hani tarihte birisi "eureka eureka" diye, "buldum, buldum" diye koşmuş ya! İşte nihayet öyle olur ki, FUAD ve KALB'in çalışmaları sonucu "**kalbin gözü**"ndeki katarakt kalkar da net görmeye başlar ve "görüyorum" der. İşte fuad ve kalbin "görüyorum" demesi Kul'un **ihsan sahibi** olmasını sağlar. Hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"Allah'ı görüyormuş gibi yaşayın ve ibadet edin. Siz O'nu görmüyorsanız da O'nun sizi gördüğünü bilin"**. Bu da bir diğer derece ve hiç değilse böyle yapın. Bu makamdır, **İhsan Makamı'**dır. Demek ki, FUAD ve KALB nihayet "görüyorum" der ve Kul "İhsan Sahibi" olur.

Fatır Suresi 28. Ayet: **"Kullardan ancak âlimler haşyet duyarlar"**. Biraz önce dedik ya; Allah İlmi! Bu ayeti görünce, "efendim, biz âlim mi olacağız" demeyin! Kur'anın bahsettiği bu "âlimler"in dağıtılan "profesör sertifikaları" ile ilgisi yoktur! Bir kişi **"B" İmanı"nı deklare et**timi, Kur'ana göre **âlim bir kul**dur ve en ordinaryüs profesörden daha önemlidir.

Bir hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"hikmetin başı Allah korkusudur"**. Yine bir başka hadiste Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyuruyor ki; **"Allah'ı en çok tanıyanınız, Allah'tan en çok korkanınızdır. Ben ise O'ndan en çok korkanınızım."**

En'am Suresi 125. Ayete bakalım: "**Allah kime hidayet etmek dilerse onun SADRını İslam'a açar, genişletir. Kimi de saptırmayı dilerse, onun da SADRını darlatıp zorlaştırır ki, o sanki semada yükseliyor gibidir. Böylece Allah iman etmeyenler üzerine pislik, azab çökertir."**

Zümer Suresi 22. Ayet: **"Allah kimin SADRını İslam'a şerh etti, açtı, genişletti ise, o Rabb'inden bir NUR üzere değil midir? Allah'ın zikrinden KALBleri kasvetlenenlere veyl olsun! İşte onlar apaçık bir sapıklık içindedirler."** Bu ayetleri, daha önceki açıklamalarımızı dayandırdığımız için okuyorum. Daha önce bunları hep konuştuk dikkat ederseniz: "**Allah'ın hidayet etmesi**" o kul'un **sadr'ının İslam'a açılması**, sadr'ının genişletilmesi ve bunun da **Rabbinden bir NUR'**la mümkün olduğu bildiriliyor. Peki, bu ayetlere karşı kul ne diyecek, nasıl ifade etmeli?

Sebe Suresi 50. Ayet: **"De ki, eğer saparsam ancak kendi nefsimin aleyhine saparım. Eğer doğru yolu bulursam Rabbimin bana vahyettiği şey iledir. Muhakkak ki O Semiyun Gariyb'dir."**

En'am Suresi 125. Ayetten sonra sorulan sorularla oluşan bir hadis. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'e soruyorlar; **"ey Allah'ın Rasulü, göğüs sadr açılır mı?"** Efendimiz buyuruyor **"evet"**. "A**lameti nedir?**" diyorlar. Efendimiz buyuruyor; **"Aldanma yurdundan uzaklaşmak, ebediyet yurduna yönelmek ve gelmeden önce ölüm için hazırlıktır".** "**Aldanma Yurdu**" özellikle "dünya"dır!

Şöyle bağlayalım ve sonra konumuza buradan devam edelim, zira İnşirah Suresi'ne daha yeni giriyoruz.

SADR'ın daralması ve genişlemesine bakalım. Örneğin sadr ile ilgili olarak ayette diyor ki **"kimin sadr'ını şerh etmek dilerse onun sadr'ını İslam'a açar,** sadr'ını İslam'a genişletir**. Kimi de saptırmayı dilerse, onun da sadr'ını darlatıp zorlaştırır…"** Yani sadr'ın genişlemesi yalnız imanlılarla ilgili değil, küffarın da sadr'ı genişler! Eğer sadr'ı "nefsin şerri" yönetiyorsa sadr o doğrultuda genişler! Yani onun sadr'ı Hakk'a karşı daralır, ama batıla karşı genişler! **Allah muhafaza etsin**. Mesela; bir yerde geziyordur, bakar bazı masalarda yanlışla meşgul olanlar vardır; içi açılır, göğsü genişler; "oo, bizimkileri bulduk" der! Doğru "bizimkileri" buldu! Bakın SADR genişledi, ama "batıl"a!

Mü'minin göğsü batıla karşı daralır, Hakk'a karşı genişler. "Bunlar ne demektir?", buradan ele alıp başlayacağız inşaAllah.

Bir de "**üçüncü bir SADR hali**" vardır. SADR'ın her türlü hale karşı açılımı ve geniş olması! Ama RAHMANİ yönde! Bu ne demektir? Çünkü İnşirah Suresi'nde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'e söylenen odur, "**SADR'ını genişletmedik mi?**" derken buyrulan bu üçüncü haldir.

Kısmetse buradan devam edeceğiz inşaAllah.

El-FATİHA.